

Hâdiseler arasında**Mehmed Akif**

En büyük vatan şairlerimizi aruz yetiştirdi. Namık Kemalle başlayan, Tevfik Fikretle devam eden vatan şiiri, dün, Mehmed Akifle beraber toprağa girmiş sayılabilir. Millî veznimiz hece olduğu halde, hece şairlerimiz için Namık Kemalın «Vaveylâ» sı, «Kaside» si gibi, Tevfik Fikretin «Sis» i, «Rübabın cevabı», «Millet Şarkısı» gibi, Mehmed Akifin «Çanakkale» si ve «İstiklâl Marşı» gibi, bir milletin hafızasına her mısraı atalar sözü haysiyetile malolan, vatanın büyük günlerinde bir ağızdan haykırılan, en perakende ve şaşkın ruhları bile tek bir müdafaa aşkı ve iradesi içinde bir araya devşirerek ayağa kaldıran, «millî» vasfına tam lâayık bir şairimiz çıkmadı. Namık Kemalden ve Tevfik Fikretten sonra, iki gündenberi, Mehmed Akif te yoktur, Vatan şiirinin bu üç büyük zirveli sıra dağları üstüne ölümün kara bulutu indi. Bütün ölçüleri ve haysiyetile düşünürsek, bugün, Türk vatani şairsizdir.

Gözlerimiz, boş kalan bu üç kürsünün ayakları dibinde bazı namzedlerin karaltılarını seçmiyor değil. Kendilerine, vatanın büyük emellerini, acılarını ve hasretlerini nida eden güzel manzumeler borclu olduğumuz birkaç aruz ve hece şairimizi unutmak hafızasızlığına, yahud unuttur görünmek politikasına düşmek istemem; fakat bu üç büyük vatan şairinin ve onlarla beraber yokluğa karışan diğer bir ikisinin yaşayışlarıyla söyleyişleri arasındaki şahıs ve eser ahengi, daha açıkçası, onları yalnız eserleriyle değil hayatlarıyla de birer fazilet abidesi halinde sivrilten büyük feragat, yerine koyamadığımız birer şeceresiz tarih kıymeti olmuş, varis bırakmamıştır.

Tesadüfle izah olunamayacak kadar muayyen, tek bir sebebden ileri geliyormuş gibi sabit bir kader, vatan şairlerimizin hepsini ya sürgünlerde, yahud zaruret, husran ve muhitin tüyler ürpertici tasasızlığı içinde öldürdü. Mehmed Akif te bu korkunc an'anedden kurtulmuş değildir. Son defa Mısırdan İstanbula geldiği zaman, Fransızların Marseyyez'ini yazan Rouget de Lile'in yüzüncü yıldönümüydü. Sosyalist, komünist, nasyonalist, ruvayalist bütün Fransa onun mezarına diz çöküyordu; bütün Fransa yüz sene sonra Marseyyez şairini ve bestekârını anarken, Türkiye, on sene içinde, İstiklâl şairini unutmuştu. Akıbeti gözönünde olan hastalığında bir Mısırlıdan başka ona tek bir Türkün yardım eli uzanmadı, bilâkis bazı gazetelerde, aleyhine yazılar çıktı.

Şüheda fışkıracak toprağı sıksan şüheda

Bugün Akif te o toprağın içindedir ve o şüheda arasındadır. Bütün ömrünü Türk bayrağındaki hilâlin şerefini müdafaaaya tahsis eden şairin arkasından kendi mısraı tekrar edilebilir:

Bir hilâl uğruna Yarab ne güneşler batıyor!

PEYAMI SAFA

